

ÚTI BESZÁMOLÓ

Kasza Ildikó

Szegedi Deák Ferenc Gimnázium

„Élmény a tanárnak, élmény a diáknak”

ERASMUS+ KA1 mobilitási pályázatban szereplő a

Collège International de Cannes által szervezett

« Tu l’dis comment toi? » kurzusról

2019. július 29. – 2019. augusztus 02.

Cannes, Franciaország

Nyelvszakos tanárként elengedhetetlennek tartom, hogy állandóan szinten tartsam és frissítsem nyelvtudásomat, valamint az adott országokhoz kapcsolódó kulturális ismereteimet. Az elmúlt években letőségem nyílt az Erasmus+ mobilitás keretein belül előbb egy két hetes firenzei, majd a következő nyáron egy két hetes nizzai tanártovábbképző kurzuson részt venni. Mindkét képzés nagyon hasznos volt, minden szempontból nagyon sokat profitáltam belőlük. Ezért is töltött el hatalmas örömmel a hír, amikor megtudtam, hogy intézményünk ismét sikeresen pályázott, így 2019. július 29. és augusztus 02. között részt vehetek a *Campus International de Cannes* által szervezett továbbképzésen.

A kurzus előtti hétvégén érkeztem meg Cannes-ba. A szállásomat nem az iskola segítségével, hanem az Airbnb-n keresztül foglaltam. Most is szerencsém volt, a szállásadó az első pillanattól fogva nagyon segítőkész volt, minden kérdésemre azonnal reagált. A lakás a Cannes nyugati részén lévő *La Bocca* negyed szívében volt, és így utólag azt mondom, a lehető legjobb helyen. Az odaérkezésem hétvégén igyekeztem minél jobban felderíteni a környéket, megismerni a várost. A szállásom a nyüzsgő belvárostól távol esett, de a környéken számtalan bolt, pékség, piac volt, a homokos tengerpart pedig 5-6 perc sétára volt mindössze. A kiváló tömegközlekedésnek köszönhetően pedig pár perc alatt ott voltam az iskolánál, vagy éppen az óvárosban.

A hétfői kellemes élmények után hétfőn 3/4 9-re kellett az iskolához mennem. Az iskola területe egyébként hatalmas, több épületből áll, gyönyörű mediterrán környezetben, közvetlenül a tengerparton helyezkedik el. A titkárságon kaptam egy dossziét, ami minden tudnivalót tartalmazott, illetve megkaptam a diákigazolványomat, ami szükséges volt a Campus területére való be- és kilépéshez. A továbbképző tanfolyam címe: «Tu l' dis comment toi?» (Te, te hogyan mondanád?) volt. Eredetileg nem erre a kurzusra jelentkeztem, de utólag egyáltalán nem bánom, hogy így alakult. A kurzusszervezővel kapcsolatban azonban muszáj negatív kritikával élnem: Az iskola hat különböző tematikájú továbbképzést hirdetett meg a honlapján egy- illetve kéthetes verzióban. Én egy művészeti tematikájút választottam (nagyon tetszett az előzetes leírás alapján), amire meg is kaptam a fogadó nyilatkozatot és a visszaigazolást. A kurzusdíjam átutalása után, miután több ízben próbáltam e-mailben felvenni a szervezővel a kapcsolatot, körülbelül két héttel a tanfolyam kezdete előtt kaptam egy levelet, amelyben tájékoztattak, hogy a meghirdetett tanfolyamokból mindössze egy indul a július 29-i, egy pedig az augusztus 05-i héten. Elnézést kértek és három lehetőséget ajánlottak fel: arra a kurzusra megyek, ami az általam megpályázott időpontban indul, vagy választom a következő héten indulót, vagy lemondok és visszafizetik az árát. Természetesen, mivel addigra mindent megszerveztem (szállás, utazás), nem volt opció az időpont módosítása. A hétfői napon aztán kiderült, hogy a többi kolléga is hasonlóan járt, sőt, volt olyan, aki ott helyben értesült csak a változásról, még e-mailben sem értesítették előtte. Én mindenesetre nyitottan álltam a változáshoz, néhányan azonban nagyon nehezményezték az eljárást. Az, hogy végül nagyon pozitív élményekkel gazdagodtunk és hihetetlen sokat tanultunk, az köszönhető volt egyrészt a csoport összetételének, másrészt a tanárnőnk, Christine Pruna segítőkész, nyitott személyiségének, és persze szakmai profizmusának. A csoportunkban tizenketten voltunk: rajtam kívül négy spanyol, három német, egy finn, egy holland, egy amerikai és egy magyar kolléga, mind hihetetlenül szimpatikus emberek. A kezdeti problémákon túllépve megkaptuk a heti részletes programot, illetve

megtudtuk, hogy egy-egy nap hogyan fog felépülni. Az órák délelőtt 9:00-12:00-ig, majd az ebédszünetet követően 13:00-15:00-ig tartottak. Az iskolában szerda délutánonként nincsenek órák, de mi kértük, hogy inkább a péntek délutánunk legyen szabad (több kolléga aznap utazott haza, mások ki szerették volna még használni a hétvégét).

A szakmai részt tekintve úgy ítélem, sokkal többet kaptunk, mint amit egyáltalán vártunk és reméltünk, nagyon sokat dolgoztunk - hol frontálisan, hol kisebb csoportokra osztva, hol párban -, nagyon sokat tanultunk, de a kemény munka mellett rengeteget nevtünk is, és így észre sem vettük, úgy elrepült az egy hét.

A kurzus alapvető célja az volt, hogy jobban megismertesse a különböző nyelvi szinteket, láttassa a szociokulturális különbségeket és azok lenyomatát a nyelvben, segítsen eligazodni az állandóan változó szóhasználatban, magabiztosabbá tegye a résztvevőket a mindennapok beszélt nyelvét illetően, egyúttal hozzásegítsen a francia társadalom, a kulturális utalások és a humor mélyebb megértéséhez.

Hogy mit jelentett ez a gyakorlatban? A témát a les Enfoirés csoport egy humoros jelenetével vezettük be (Les Princesses), amelyben ízelítőt kaptunk az argóból, a verlanból (amely a szótagok megfordításából jött létre), a szójátékokból, a bujtatott utalásokból. Sok időt szenteltünk a francia nyelvben jelentős helyet elfoglaló argónak, a diákszlengnek, valamint a külvárosi fiatalok jellegzetes szóhasználatának. Néztünk fiatalokkal készült interjúkat, hallhattuk nyelvészek véleményét, humoros magyarázatokat. Órákig dolgoztunk különféle szövegeken, mintha rejtvényt fejtettünk vagy mintha egy új nyelvet tanultunk volna. Mi magunk is írtunk és adtunk elő vicces jeleneteket. Az irodalmi példák sem hiányoztak: La Fontaine meséket hallgattunk/olvastunk hol verlan, hol sms nyelvet használva, de meghallgattuk argó nyelven Bovaryné történetét is. Christine Pruna tanárnő segítségével napról-napra otthonosabban mozogtunk a számunkra addig ismeretlen nyelvezetben. Nyelvi kalandozásainkat a zene világában folytattuk, számos példát láttunk az addigra már ismerőssé váló szóhasználatra kedvelt rap énekesektől, illetve slam poetry előadóktól: Sexion d'Assaut, Soprano, Grand Corps Malade, Gaël Faye. Érintettük a filmek világát is, egész listát gyűjtöttünk a témához kapcsolódóan. Témánk volt még a szóképek, szólások gyümölcsökkel, zöldségekkel, állatnevekkel, testrészekkel, vicces volt ezeket a kifejezéseket a különböző, általunk képviselt nyelvekkel összehasonlítani. Foglalkoztunk még az anglicizmusokkal, vagyis hogy mely francia szavakat szorítják ki lassacskán az angol megfelelőik, de arra is láttunk humoros példát, hogy hogyan látják a külföldiek a francia nyelvet. Az utolsó napon humoristákkal ismerkedtünk, klasszikusokkal és kortársakkal egyaránt, és persze itt is rá kellett jönnünk, hogy már egy pár perces bohózat megértéséhez mennyire nélkülözhetetlenek az interkulturális ismeretek. (Raymond Devos, Michael Hirsch, Mamane)

Nagyon sok ismerettel gazdagodva, rendkívül jó hangulatban zártuk a tanfolyamot, a végső értékelésnél már nyoma sem volt a kezdeti kicsit rossz szájíznek. A kollégákkal is napról-napra közelebb kerültünk egymáshoz, az ebédszünetekben illetve órák után jókat beszélgettünk, beleláttunk kicsit egymás munkájába.

Az utóéletem persze nemcsak tanórákból állt: a délutánokat és a hétvégeket igyekeztem minél tartalmasabban eltölteni. Bár korábban már jártam Cannes-ban, akkor a „kötelező” látnivalókra szorítkozott a látogatásom. Természetesen az idén sem maradhatott el a séta a híres *Croisette* sétányon, vagy a vörös szőnyeges fotó, de célul tűztem ki, hogy alaposabban felderítem a várost. Nagyon szerettem az óvárosban, a *le Suquet*-ben bolyongani, a *Place de la Castre*-ről csodálni az elém táruló panorámát, beleveszni a *Forville* piac színes kavalkádjába, esténként pedig kiülni a tenger végtelen kékjét szemlélni. Mivel két évvel korábban, a nizzai utam alkalmával eljutottam több varázslatos helyre, most újabb kincsek után kutattam. Így jutottam el a Cannes-al határos *Mougins* városába, a gasztronómia és a művészetek egyik fellelegvárába, *le Cannet*-ba a Bonnard múzeum egy fantasztikus időszak kiállítására, *Cagnes-sur-Mer*-be Renoir egykori házába és műhelyébe, ahol haláláig alkotott, a Riviéra egyik gyöngyszemébe, *Antibes*-ba, és természetesen muszáj volt visszatérnem *Nizzába* is.

Összességében elmondhatom, hogy nagyon sok pozitív élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam, amellett, hogy nyelvtudásom és kulturális ismereteim bővültek, lelkileg is feltöltődve térhettem haza.

Ezúton szeretném megköszönni a Tempus alapítványnak, valamint a KLIK szegedi tankerületének, hogy támogatták a továbbképzés megvalósulását.

Szeged, 2019. augusztus 19.

Kasza Ildikó